

Hetty Visser

Vermoorde onschuld

spannende liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Een

Er werd geklopt, een luide, dwingende roffel.

Het volgende moment stond er een elegante vrouw met kastanjebruin haar in mijn kantoor-tje, die me vorsend opnam. Vanuit de hoogte, want ik had mijn bureaustoel in de achteruitstand gezet. Om na te kunnen denken.

‘Tess de Herder, dat bent u?’

Ik knikte en haalde mijn voeten van het bureaublad.

‘Neemt u plaats.’ Mensen die boven me uit-torenen maken me onrustig. Prikkelbaar zelfs, als het te lang duurt. Gelukkig maar dat ik 1 meter 84 meet, er vallen een heleboel mensen af om naar op te kijken.

Ik stond op en stak haar mijn hand toe, die ze na een korte aarzeling aannam: ‘AnneMarie Goedkoop.’

Ze ging stijfjes tegenover me zitten en nam even de tijd om mij, en mijn omgeving, in zich op te nemen. Abrupt zei ze: ‘Ik wil dat u mijn zuster zoekt. Ze is sinds woensdagochtend spoorloos.’

Deze vrouw vond het zaliger commando’s te geven dan ze te ontvangen. De soepele kwaliteit van haar suède jas, die exact dezelfde kleur

had als haar glanzend geföhnde haar en haar geraffineerde make-up deden vermoeden dat ze genoeg geld had om dat ongelimiteerd te doen. Ik schatte haar midden veertig; ze was niet al te groot, slank, en had de mooie roomkleurige huid van roodharigen; een knappe vrouw, als je van het napoleontische type houdt.

Meestal reageer ik niet zo goed op autoriteit.

‘Mag ik vragen hoe u bij mij terecht bent gekomen?’

Ze fronste geërgerd haar perfect gevormde wenkbrauwen. De vage rimpels op haar voorhoofd verdiepten zich.

‘Ik heb mijn secretaris enig onderzoek laten doen. Ik wilde per se een vrouw. Enige... eh... discretie is vereist.’

Discretie.

Dat kon maar één ding betekenen. De zus was aan de rol en moest tot de orde worden geroepen. En wie zou daar beter geschikt voor zijn dan detective Tess de Herder, om het schaapje weer de kooi in te drijven?

‘Als ik iets ben, is het discreet, mevrouw.’

Met een getergd gezicht stond ze op en smakte haar tas op mijn bureau. Een Gucci, zag ik in de gauwigheid.

‘Jongedame, ik begin sterk mijn twijfels te heb-

ben of u mij wel kunt helpen. Dit is een serieuze zaak, en ik heb niet de indruk dat u dat bent!’

Jongedame!

Dat was een tijd geleden. Ik kikkerde er helemaal van op. Sinds ik de dertig gepasseerd ben lijkt het of iedereen me plotseling met ‘u’ aanspreekt. Ik durf zelfs niet meer met het openbaar vervoer uit angst dat men her en der voor me op zal staan.

Ik ging rechtop zitten. ‘Ik neem mijn werk uiterst serieus. Als uw secretaris niet tot dezelfde conclusie was gekomen, zou u hier hoogstwaarschijnlijk niet staan. Maar om eerlijk te zijn: als uw zus uit verveling een slippertje aan het maken is, heb ik daar weinig affiniteit mee.’

Mijn koele, zakelijke toon leek haar te bevallen. Ze knikte kort en ging weer zitten.

‘Het gaat hier niet om zoiets. Mijn zus is al een tijd... uit haar doen. Stil, teruggetrokken, ziet er slecht uit. Volgens haar man en dochter is ze woensdagochtend naar haar werk gegaan, maar daar is ze niet verschenen. Daarna heeft niemand meer iets van haar vernomen.’

Het was nu vrijdagochtend. Twee dagen was ze al weg.

‘Wat voor werk doet uw zuster?’

‘Ze werkt in een opvangtehuis voor jon-

ge vrouwen. Daar zou ik haar woensdag nog ontmoeten voor kort overleg, maar dat tijdstip heeft zij dinsdagavond telefonisch verschoven. Toen heb ik haar voor het laatst gesproken ’

‘Viel u toen iets bijzonders op? Was ze nerveus, afwezig, gedeprimeerd? Opgewonden?’

‘Nee, ze was wat kortaf, maar ze zei dat ze nog een paar telefoontjes moest afwerken... Ze was al een tijdje stil, teruggetrokken... Ik kon niet uit haar krijgen wat er aan de hand was. Weet u, ik dacht dat ze ... Dat ze een ernstige ziekte had, kanker misschien, en het nog aan niemand wilde vertellen. Begrijpt u?’

Ik begreep het.

Kanker, of een heel ander, duister geheim waar niemand iets van mocht weten. Een minnaar leek inderdaad niet erg waarschijnlijk, omdat de meeste vrouwen daar toch wel van opfleuren.

‘Wat kunt u me vertellen over de relatie met haar man?’

Een overspelige echtgenoot kon vrouwen behoorlijk depressief maken. Waar maken ze zich druk om, kun je dan wel denken, maar voor sommige vrouwen stort de wereld in als ze niet alles kunnen betekenen voor hun mannetje. Waar ik dan weer vrolijk van word, is dat

uit een bevolkingsonderzoek is gebleken dat minstens één op de tien kinderen het gevolg is van een slippertje van de moeder, waar vaders geen weet van heeft! En hij maar trots zijn op het kind dat zoveel van hem weg heeft!

Over woman power gesproken, de zussen bleken telgen uit de fameuze Goedkoop-textielfamilie te zijn.

Inwendig floot ik. Dat verklaarde de achteeloosheid waarmee ze haar Gucci-tas mishandelde. Puissant rijk, zoals dat heet. In elk winkelcentrum van Nederland staat ten minste één van hun 'voor iedereen betaalbare' kledingzaken.

Gek genoeg was het niet het bedrag dat ik zou kunnen verdienen, maar de mogelijk interessante complicaties in deze verdwijning waardoor ik een stuk aandachtiger begon te luisteren naar wat AnneMarie Goedkoop me te vertellen had. Ik trok een schrijfblok naar me toe.

'Wij zijn een heel hechte familie. Mijn zus is getrouwd met de jongere broer van mijn man.' Ze aarzelde even. 'U moet weten dat wij, Sylvia en ik, in onze jeugd erg op elkaar waren aangewezen door de vroege dood van mijn moeder. Mijn vader was niet vaak thuis. Sylvia en Richard leerden elkaar kennen toen mijn man en ik ons verloofden, en het was voor hen allebei

liefde op het eerste gezicht. We zijn op dezelfde dag getrouwd.' Ze had zelf in de gaten dat ze aan het afdwalen was en rechtte haar rug. 'Het is een goed huwelijk.'

Vergiste ik me of klonk dat verdedigend.

'Dus haar man, of zijn gedrag, is volgens u niet de aanleiding voor haar verdwijning?'

'Dat kan ik me niet voorstellen!' De ergernis stak de kop weer op.

'U noemde een dochter?'

Voor het eerst vloog er iets van een glimlach over haar gezicht. 'Ja, Heleen. Ze is nu zestien, iets ouder dan mijn dochter. Heleen is een vrolijk kind, knap, sportief. Sylvia en Richard zijn dol op haar. Het is een hecht gezin.'

'Zijn uw dochters ook goede vriendinnen?'

Lichaamstaal is een interessant verschijnsel. Terwijl ze achterover leunde deed ze haar best toegeeflijk te glimlachen. 'Het botert niet zo tussen die twee. Zoals ik al zei, Heleen is erg sportief en mijn dochter heeft een hekel aan alles wat met lichaamsbeweging te maken heeft. Hun karakters hebben altijd al een beetje gebotst.'

Ik voelde een steek van medelijden met haar dochter. Te dik, waarschijnlijk. Eeuwig in de schaduw van het succesvolle sportieve nichtje,

met moeders verwijtende adem in haar nek.

Maar het bracht ons niet verder in het mysterie van de verdwenen Sylvia. ‘Vertelt u me iets over het werk van uw zus.’

De zussen Goedkoop hadden een jaar of tien geleden een opvangtehuis opgericht voor weggelopen tienermeisjes. Zwanger, mishandeld, misbruikt, dakloos. Professionele hulpverleners werden aangetrokken voor dag- en nachthulp en een inwonend echtpaar zou, fungerend als surrogaatouders, het huishouden draaiend houden.

‘Ik regel de financiële kant van de zaken, maar Sylvia heeft de leiding. Ze is er bijna dagelijks. Daarom ben ik ook zo ongerust. Ze zou misschien, heel misschien, nog weggaan zonder iets tegen Richard, of tegen ons, te zeggen, maar ze zou de mensen daar nooit op deze manier in de steek laten!’

Haar schouders zakten opeens naar voren, alsof ze zichzelf met dit argument uiteindelijk had overtuigd van de ernst van de situatie.

‘Wanneer merkte u voor het eerst dat Sylvia iets dwars zat?’

Ik hoopte met mijn zakelijke toon te voorkomen dat ze in zou storten. Sterke vrouwen zijn nooit zo goed in instorten, en reageren het daarna altijd af op hun omgeving. Op mij dus, in dit geval.

Ze haalde diep adem: ‘We hadden begin september een familiebijeenkomst. Daar viel me op hoe stil ze was, en hoe slecht ze eruit zag. Tegelijkertijd realiseerde ik me dat dit al een tijdje het geval was. Ik heb daarna geprobeerd haar alleen te spreken te krijgen, om misschien te kunnen helpen... Maar ze bleef ontkennen dat er iets aan de hand was. Ze was een beetje moe, dat was alles.’

Begin september. Het was nu half oktober, dus ze had een paar maanden met iets rondgelopen. Als het een ernstige ziekte was, waarom dan zomaar verdwijnen? Had ze iemand tegen zich in het harnas gejaagd? Of was iemand uit op het fortuin van de familie Goedkoop? Door middel van chantage?

‘U hebt geen enkel teken van haarzelf, of eventuele ontvoerders, ontvangen?’

Weer dat geïrriteerde fronsen; deze vrouw had weinig geduld met wat zij als domheid zag.

‘Dan had ik dat al wel vermeld. U begrijpt dat we de politie liever nog niet inschakelen. Er is geen reden aan te nemen dat er sprake is van een misdrijf. Bovendien, binnen de kortste keren krijgt de pers er dan lucht van en komt het in alle kranten.’

Niet goed voor de zaken, veronderstelde ik.

‘Is haar auto ook verdwenen? De politie kan in gevallen van verdwijning aan de hand van autogegevens snel een heel groot gebied bestrijken. U moet zich realiseren dat ik daarin heel beperkt ben.’

Ze zweeg even; de frons verdween van haar voorhoofd en op veel zachtere toon zei ze: ‘We hebben de politie gevraagd uit te kijken naar haar auto; we hebben contact gehad met alle ziekenhuizen in de omgeving; daar is niets uitgekomen. Karel, mijn man, is in Italië voor zaken en zal vandaag naar ons familiehuis in Zuid-Frankrijk reizen, om te zien of ze daar naar toe is gegaan. Ik heb zo sterk het gevoel dat ze ergens is, in haar eentje... Kunnen we afspreken dat u de komende drie dagen alle tijd die u hebt, aan Sylvia besteedt? Als u niets ontdekt, schakel ik maandag de politie in’.

‘Stel dat ik haar vind... en ze wil onvindbaar blijven?’

Ze fronste, beet op haar onderlip. Dat idee beviel haar niets.

‘Als ik maar weet dat het háár beslissing is en dat alles met haar in orde is,’ bracht ze tenslotte uit.

We spraken af dat haar secretaris mij een lijst met namen en adressen zou sturen van ieder-